

Sygn. akt I C 30/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Oleśnie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący **SSR Katarzyna Kałwak**

Protokolant **st. sekr. sądowy Klaudia Pluta**

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2017 r. w Oleśnie

sprawy z powództwa **M. T.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej **Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.** na rzecz powoda **M. T.** kwotę **5.810,23 zł** (pięć tysięcy osiemset dziewięć złotych 23/100) wraz z odsetkami:

a) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.260,23 zł (pięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt złotych 23/100) od dnia 22.04.2016 r. do dnia zapłaty;

b) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 550,00 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych 00/100) od dnia 06.05.2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej **Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.** na rzecz powoda **M. T.** kwotę **2.713,00 zł** (dwa tysiące siedemset trzynaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.** uiścić na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie** kwotę **1.278,36 zł** (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt osiem złotych 36/100) tytułem wydatków na opinię biegłego sądowego, poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje **Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Oleśnie** zwrócić powodowi **M. T.** kwoty **800,00 zł** (osiemset złotych 00/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22.01.2016 r. powód **M. T.** prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą **B. (...) mgr inż. M. T.** z siedzibą w **O.** wystąpił przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.** domagając się: zasądzenia na rzecz powoda od strony pozwanej kwoty 5.904,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 6.803,28 zł od dnia 30.04.2015 r. do dnia 12.05.2015 r.,

- 5.421,47 zł od dnia 13.05.2015 r. do dnia 25.08.2015 r.,

- 5.354,58 zł od dnia 26.08.2015 r. do dnia zapłaty,

- 550,00 zł od 15-go dnia od otrzymania pozwu przez stronę pozwaną do dnia zapłaty.

Nadto, powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 01.04.2015 r. doszło do kolizji drogowej spowodowanej przez kierującego pojazdem S. G. K., w wyniku czego został uszkodzony samochód A. nr rej. (...) będący własnością J. Z.. W chwili zdarzenia sprawca miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A.

Właściciel ww. pojazdu marki A. zgłosił szkodę na pojeździe do strony pozwanej w dniu wypadku, tj. 01.04.2015 r. Strona pozwana wypłacała poszkodowanemu odszkodowanie za zniszczony pojazd partiami:

- w dniu 29.04.2015 r. wypłaciła 1.618,19 zł,

- w dniu 13.05.2015 r. wypłaciła 1.381,81 zł,

- w dniu 25.08.2015 r. wypłaciła już powodowi 66,89 zł.

J. Z. w dniu 03.08.2015 r. przeniósł na powoda roszczenia odszkodowawcze związane z uszkodzeniem przedmiotowego pojazdu marki A. na podstawie umowy przelewu powierniczego wierzycelności. Powód zawiadomił stronę pozwaną pismem z dnia 03.08.2015 r. o dokonanej cesji.

Zgodnie ze zleceniem J. Z. powód sporządził opinię nr (...) dotyczącą pojazdu A., która wykazała niedopłatę należnego odszkodowania, tj. koszty przywrócenia stanu pojazdu do stanu sprzed szkody wynoszą 8.421,47 zł brutto, a nie 3.066,89 zł brutto, jak uznała strona pozwana.

Za sporządzenie opinii powód wystawił poszkodowanemu rachunek nr (...) na kwotę 550,00 zł, który to rachunek został przez poszkodowanego zapłacony i o zwrot tej kwoty powód wnosi również niniejszym pozwem.

Opinia sporządzona przez powoda na zlecenie poszkodowanego potwierdziła zaniżenie należnego odszkodowania, gdyż wyliczenie uwzględniające koszt przywrócenia stanu pojazdu do stanu sprzed szkody, pomniejszone o wypłacone odszkodowania spowodowało niedopłatę w wysokości 5.354,58 zł brutto (8.421,47 zł minus 3.066,89zł).

Wartość przedmiotu sporu stanowi suma ww. niedopłaty i rachunku za opinię powoda:

$5.354,58 \text{ zł} + 550 \text{ zł} = 5.904,58 \text{ zł}.$

Powód wskazał również, że pojazd utracił na wartości, gdyż jako samochód wypadkowy, potencjalni kupcy będą w stanie zapłacić mniej za niego niż przed wypadkiem.

Kolejno powód zarzucił, że strona pozwana zaniżyła stawki robocizny blacharsko – lakierniczej do poziomu 60 zł/rbg, które nie odpowiadają poziomowi stawek średnich miejsca zamieszkania poszkodowanego w dacie szkody, tj. kwocie 90 zł/rbg. Ponadto, ustalono bezzasadnie obniżenie: cen części zamiennych o 71%, a cen robocizny o 46%.

Nadto, powód zwrócił uwagę na to, że ubezpieczyciele likwidujący szkodę są profesjonalistami, którzy winni wypłacić pełne należne poszkodowanym odszkodowania bez konieczności powoływania rzeczoznawców czy wnoszenia powództwa do sądu. Koszty opinii rzeczoznawcy są – według powoda - normalnym następstwem zaistniałej szkody. Powód sporządził opinię na rzecz poszkodowanego, gdyż poszkodowany nie był w stanie samodzielnie oszacować kwoty należnego odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Pomoc podmiotu profesjonalnego w osobie rzeczoznawcy

stała się niezbędna wobec faktu zaniżenia kwoty przyznanego odszkodowania. Gdyby bowiem strona pozwana likwidując szkodę ustaliła kwotę odszkodowania na poziomie należnym, koszty te by w ogóle nie powstały.

Jako podstawę odpowiedzialności strony pozwanej powód wskazał przepisy ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a w szczególności art. 35 ww. ustawy, zgodnie z którym: ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Tym samym strona pozwana ponosi pełną odpowiedzialność za przedmiotową szkodę zarówno w zakresie roszczenia głównego jak i odsetek.

Roszczenie odsetkowe powód uzasadniał tym, że pełna kwota należnego odszkodowania za uszkodzony pojazd winna być wypłacona najpóźniej w 30-tym dniu likwidacji szkody, gdyż nie zaistniały żadne okoliczności, które uniemożliwiałyby wypłatę

w ustawowym terminie. Jednakże jeśli strona pozwana dokonała wypłaty odszkodowania w terminie wcześniejszym, to ponosi odpowiedzialność za wszelkiego typu niedopłaty od dnia następnego po dacie wypłaty kwoty bezspornej. Przepisy ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych stanowią bowiem *lex specialis* w stosunku do przepisów ogólnych k.c.

o terminach. Przepisy ww. ustawy kazały jako pierwszy dzień traktować dzień zgłoszenia szkody, co zasadniczo zmienia sposób liczenia terminu spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela. Tym samym skoro szkoda została zgłoszona w dniu 01.04.2015 r. a wypłata kwoty bezspornej nastąpiła 29.04.2015 r., to poszkodowany J. Z. winien był otrzymać pełną kwotę odszkodowania właśnie w dniu 29.04.2015 r. Natomiast strona pozwana przyznała poszkodowanemu jedynie część należnego odszkodowania i to w dodatku w trzech ratach, lecz nadal nie wypłaciła pełnego odszkodowania. – pozew – k. 3 – 6.

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 05.05.2016 r. strona pozwana **Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.** wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu od powoda na rzecz strony pozwanej według norm przepisanych oraz dodatkowo kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu strona pozwana zakwestionowała roszczenie powoda w całości zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Przyznała, że na skutek pisemnego zgłoszenia szkody, do której doszło w dniu 01.04.2015 r. zostało wszczęte i przeprowadzone postępowanie likwidacyjne. Przyznała, że samochód sprawcy kolizji był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana przyznała tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) kwotę w łącznej wysokości 3.066,89 zł.

Kolejno strona pozwana zakwestionowała kosztorys powoda twierdząc, że nie może mieć zastosowania w przedmiotowej sprawie jako kosztorys prywatny, a tym samym nieobiektywny. Ponadto, w opinii tej ujęto ceny najdroższych dostępnych na rynku części zamiennych, pomimo że powód nie wykazał, aby przedmiotowy pojazd został w oparciu

o takie części naprawiony. Strona pozwana wskazała na możliwość naprawy w oparciu o nieoryginalne części zamienne o porównywalnej jakości, a zarazem znacznie tańszych. Podniosła też, że wypłacone przez nią odszkodowanie pełni jedynie funkcję kompensacyjną

i nie może prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego. Również zastosowane w prywatnym kosztorysie stawki za roboczogodzinę blacharsko – lakierniczą są stawkami przekraczającymi wysokość średnich stawek stosowanych przez nieautoryzowane zakłady naprawcze działające na lokalnym rynku w 2015 r. Wprawdzie strona pozwana przyznała, że odszkodowanie jest należne niezależnie od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu i czy w ogóle zamierza go naprawić, jednak zarazem podniosła, że tak rozumiany obowiązek odszkodowawczy nie może jednak abstrahować od faktu, czy poszkodowany w konkretnych okolicznościach dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Ma to związek z zasadą, że szkoda nie powinna być źródłem wzbogacenia, zaś obowiązkiem poszkodowanego jest dążenie do ograniczenia rozmiarów szkody. Bywa wprawdzie, że zdarzenie

powodujące szkodę niekiedy przynosi poszkodowanemu pewną korzyść, jednakże musi ona pozostawać w normalnym związku przyczynowym z tym zdarzeniem. Strona pozwana podniosła też, że dochodzone przez powoda koszty prywatnej opinii technicznej nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z przedmiotową szkodą i jako takie są nieuzasadnione. Kalkulacja została sporządzona przez powoda w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, a zatem nie poniósł żadnych kosztów jej sporządzenia. Nie ma zatem żadnych podstaw aby żądać od pozwanego zwrotu kosztów sporządzenia tej kalkulacji. Ponadto, powód wnosił również o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Tym samym, według strony pozwanej, nie ma żadnych podstaw domagania się zwrotu kosztów przedprocesowej opinii prywatnej sporządzonej i opłaconej przez powoda od strony pozwanej. Nadto, strona pozwana w całości tę prywatną opinię zakwestionowała. - odpowiedź na pozew – k. 29 – 32.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu **01.04.2015 r.** w O. przy ul. (...) o godz. 12:30 doszło do kolizji spowodowanej przez G. K. kierującą samochodem ciężarowym marki S. (...) nr rej. (...) (właściciel K. K.) ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) S.A. Sprawczyni G. K. cofając wjechała w prawidłowo zaparkowany samochód marki A. (...) nr rej. (...), rok produkcji 2006, będący własnością J. Z..

dowód : - druk zgłoszenia szkody, oświadczenie sprawcy kolizji drogowej z dnia 01.04.2015 r. – G. K. - w aktach szkody na płycie CD – k. 41;

- prywatna opinia nr (...) z dnia 23.07.2015 r. sporządzona przez mgr inż. M. T.z załącznikami – k. 15 – 22.

Zakres uszkodzeń w pojeździe marki A. (...) o nr rej. (...), do jakich doszło na skutek kolizji z dnia 01.04.2015 r. przedstawia się następująco:

- do wymiany: osłona tablicy rejestracyjnej, krata wlotu powietrza, pokrywa silnika.
- do lakierowania – okładzina przedniego zderzaka – lakierowanie naprawcze.

dowód : - opinia biegłego sądowego mgr inż. K. S. z dnia 28.04.2017 r. – k. 59 – 75.

Szkoda w pojeździe ma charakter częściowy (naprawczy).

dowód : - fakt bezsporny.

Całkowity koszt niezbędny do poniesienia w celu naprawy uszkodzeń przedmiotowego samochodu powstałych w wyniku kolizji drogowej w dniu 01.04.2015 r.

w sposób zgodny z technologią narzuconą przez producenta pojazdu przy uwzględnieniu średniej stawki za roboczogodzinę prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych, obowiązującej w kwietniu 2015 r. na terenie woj. opolskiego i ościennych

w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych w wysokości 90,00 zł/rbg wynosił na dzień szkody:

1. przy zastosowaniu do naprawy nowych oryginalnych części zamiennych: **8.327,12 zł brutto**;
2. przy zastosowaniu do naprawy dostępnych na rynku nowych części zapasowych porównywalnej jakości: 4.736,03 zł brutto.

Zastosowanie do naprawy nowych, oryginalnych części zamiennych nie spowoduje zwiększenia wartości samochodu, w stosunku do jego wartości sprzed szkody.

dowód : - opinia biegłego sądowego mgr inż. K. S. z dnia 28.04.2017 r. wraz z załącznikami tj. kalkulacjami naprawy w systemie AUDATEX – k. 59 – 75.

Zgłoszenie szkody do (...) S.A. nastąpiło w dniu wypadku, tj. 01.04.2015 r.

dowód : - zgłoszenie szkody – wypełniony w dniu 01.04.2015 r. przez pracownika ubezpieczyciela (M. C.) druk informacji o zdarzeniu - w aktach szkody na płycie CD – k. 41.

Przedstawiciel ubezpieczyciela, rzeczoznawca samochodowy, dokonał w dniu 03.04.2015 r. oględzin uszkodzonego pojazdu marki A. (...).

dowód : - protokół oględzin pojazdu A. (...) z dnia 03.04.2015 r. - w aktach szkody na płycie CD – k. 41.

Ubezpieczyciel dokonał w toku postępowania likwidacyjnego następujących wpłat tytułem odszkodowania:

- poszkodowanemu J. Z.:

1) w dniu 29.04.2015 r. kwota 1.618,19 zł – na podstawie decyzji z dnia 28.04.2015 r. oraz kalkulacji z dnia 15.04.2015 r.;

2) w dniu 13.05.2015 r. kwota 1.381,81 zł - ta kwota jest wynikiem ugody zawartej po rozmowie telefonicznej z poszkodowanym; decyzję ubezpieczyciel wydał w dniu 12.05.2015r.,

- cesjonariuszowi powierniczemu M. T.:

3) ubezpieczyciel przyznał na mocy decyzji z 25.08.2015 r. dodatkowo kwotę 66,89 zł.

Razem: **3.066,89 zł**.

dowód : - potwierdzenia transakcji – k. 9 – 10.

- decyzja ubezpieczyciela z 25.08.2015 r. – k. 11, w aktach szkody na płycie CD – k. 41;

- decyzja z 28.04.2015 r., decyzja z 12.05.2015 r., kalkulacja z 15.04.2015 r., pismo pełnomocnika M. T. do ubezpieczyciela z dnia 03.08.2015 r. - w aktach szkody na płycie CD – k. 41.

W aktach szkodowych ubezpieczyciela znajduje się kalkulacja naprawy z dnia 22.04.2015 r. już na kwotę 3.066,89 zł.

dowód : - kalkulacja naprawy z 22.04.2015 r. - w aktach szkody na płycie CD–k.41.

W dniu 03.08.2015 r. w O. została zawarta umowa powierniczego przelewu należnego odszkodowania pomiędzy Biurem (...) mgr M. T.

z siedzibą w O., tj. cesjonariuszem reprezentowanym przez M. T., a J. Z., tj. cedentem. Na mocy tej umowy cedent przelał na rzecz cesjonariusza składniki należnego mu odszkodowania, jako wierzytelność wynikającą z tytułu zdarzenia odszkodowawczego z dnia 01.04.2015 r., w którym uszkodzony został pojazd marki A. (...) nr rej. (...) w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 01.04.2015 r. zarejestrowaną u ubezpieczyciela (...) SA pod nr 107- (...). Natomiast cesjonariusz przyjął tę wierzytelność na zasadzie powiernictwa celem jej odzyskania od ubezpieczyciela dla cedenta (§ 1 ust. 1 i 2).

dowód : - umowa powierniczego przelewu należnego odszkodowania z dnia 03.08.2015 r. – k. 13.

Cesjonariusz zawiadomił (...) S.A. o cesji pismem z dnia 03.08.2015r.

dowód : - zawiadomienie o cesji wraz z potwierdzeniem nadania – k. 14.

W prywatnej opinii nr (...) z dnia 23.07.2015 r. sporządzonej na zlecenie J. Z. (poszkodowanego właściciela pojazdu A. (...) 4F nr rej. (...)) mgr inż. **M. T.** wyliczył, że koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi: **8.421,47 zł** brutto (z VAT-em 23%) – tzw. szkoda częściowa (naprawcza). Kalkulacja w systemie Audatex Polska – bazy danych z dnia wymagalności odszkodowania.

Rzeczoznawca przyjął metodę kosztorysową, z wykorzystaniem części identycznych jak uszkodzone oraz uśrednionej rynkowej ceny za jednostki pracochłonności właściwej dla miejsca rejestracji pojazdu oraz jednolitej dla wszystkich niezbędnych prac.

Zakres uszkodzeń pojazdu przyjęto według ustaleń poczynionych przez specjalistów firmy ubezpieczeniowej, którym inicjatywę w tym zakresie oddał poszkodowany zgłaszając szkodę oraz na podstawie oględzin uszkodzonego pojazdu wykonanych przez opiniującego.

W dokumentach uszkodzeń pojazdu eksperci Ubezpieczyciela nie ustalili i nie udokumentowali aby w uszkodzonym pojeździe znajdowały się inne części niż zabudowane w nim podczas produkcji komponenty. Dlatego do ustalenia kosztu przywrócenia stanu pojazdu rzeczoznawca przyjął części identyczne jak komponenty, tj. oryginalne.

Koszt robocizny naprawczej M. T. przyjął według poziomu średnich cen usług naprawczych z miejsca zamieszkania poszkodowanego z daty wymagalności odszkodowania według zasad zawartych w k.c., tj.:

- średnia stawka za rbg prac blacharskich i mechanicznych adekwatna dla norm czasowych producenta, stosowana na rynku lokalnym w miejscu rejestracji pojazdu w okresie szkody w wysokości **90 zł/rbg** i

- średnia stawka za rbg prac lakierniczych dostosowana do norm czasowych producenta oraz AZT stosowana na rynku lokalnym w miejscu rejestracji pojazdu w okresie zaistnienia szkody w wysokości **90 zł/rbg**.

- VAT w wysokości 23%.

Wartość rynkową pojazdu w dniu zaistnienia szkody w stanie nieuszkodzonym w celu określenia metody likwidacji szkody rzeczoznawca oszacował na kwotę 25.800,00 zł brutto.

W oparciu o sporządzoną przez specjalistów ubezpieczyciela dokumentację szkody oraz na podstawie przeprowadzonych oględzin uszkodzonego pojazdu M. (...) nie stwierdził w opiniowanym pojeździe nienaprawionych uszkodzeń, śladów wcześniejszych napraw blacharskich i lakierniczych oraz wymiany części oryginalnych na zamienniki. Pojazd ten został uznany przez M. T. za bezwypadkowy.

dowód : - prywatna opinia nr (...) z dnia 23.07.2015 r. sporządzona przez mgr inż. M. T. z załącznikami, tj. wyceną Nr (...) z dnia 29.06.2015 r. – dot. wartości rynkowej pojazdu w stanie nieuszkodzonym, dokumentacją fotograficzną i kalkulacją naprawy nr (...) z dnia 29.06.2015r. – k. 15 – 22.

Za sporządzenie prywatnej opinii M. T. wystawił rachunek nr (...) z dnia 23.07.2015 r. na kwotę **550,00 zł**; zapłacono gotówką 23.07.2015 r.

dowód : - rachunek nr (...) z dnia 23.07.2015 r. – k. 23.

W toku postępowania likwidacyjnego ani bezpośrednio poszkodowany właściciel uszkodzonego pojazdu – J. Z. – ani powód M. T., tj. cesjonariusz powierniczy – nie wskazali konkretnej żądanej kwoty z tytułu odszkodowania ani w zgłoszeniu szkody, ani przy okazji kwestionowania poszczególnych decyzji ubezpieczyciela.

J. Z. w piśmie z dnia 28.04.2015 r. kierowanym do ubezpieczyciela wnosił jedynie o ponowne oględziny pojazdu i sporządzenie dodatkowego zakresu uszkodzeń wraz z kosztorysem naprawy. Wniósł o zakwalifikowanie do wymiany pokrywy silnika zamiast do naprawy oraz o zakwalifikowanie błotnika przedniego lewego do lakierowania.

Na skutek negocjacji ugodowych prowadzonych telefonicznie przez przedstawiciela ubezpieczyciela z J. Z. pozwany, chcąc załatwić sprawę ugodowo, wydał kolejną decyzję z dnia 12.05.2015 r.

W e-mailu z dnia 18.05.2015 r. J. Z. w odpowiedzi na ww. decyzję ubezpieczyciela z 12.05.2015 r. wystosował jedynie zapytanie o to, czy zmiana decyzji jest efektem zmiany kwalifikacji pokrywy silnika z naprawy na wymianę i zakwalifikowanie błotnika przedniego lewego do lakierowania. Pytania te J. Z. wiązał z tym, że nie otrzymał dodatkowego wyliczenia i kosztorysu naprawy pojazdu.

W kolejnej rozmowie telefonicznej pomiędzy rzeczoznawcą ubezpieczyciela a J. Z. nie padło ze strony właściciela pojazdu żadne konkretne żądanie kwotowe, a jedynie zapowiedź zlecenia wyceny prywatnemu rzeczoznawcy, natomiast rzeczoznawca (...) S.A. zobowiązał się przesłać rozmówcy kosztorys ubezpieczyciela, będący podstawą wypłaty odszkodowania. Wyjaśniono też, że w decyzji z 12.05.2015 r. ubezpieczyciel uwzględnił pokrywę silnika do wymiany, ale nie uwzględnił zarysowań na błotniku jako związanych z likwidowaną szkodą.

W aktach szkody brak jest powyższej kalkulacji M. T. z dnia 23.07.2015r. na kwotę 8.421,47 zł brutto jak i rachunku za tę opinię na kwotę 550 zł.

dowód : - druk zgłoszenia szkody na pojeździe, pismo J. Z. do (...) S.A. z dnia 28.04.2015 r.; zapis głosowy dwóch rozmów telefonicznych przedstawiciela ubezpieczyciela z J. Z., decyzja ubezpieczyciela z dnia 12.05.2015 r., e-mail J. Z. do ubezpieczyciela z dnia 18.05.2015 r. - akta szkody na płycie CD – k. 41.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemalże w całości co do żądanej kwoty należności głównej, natomiast żądanie odsetkowe było zasadne jedynie częściowo.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy bezsporne były okoliczności zdarzenia szkodowego, wina sprawcy szkody i fakt ubezpieczenia jego odpowiedzialności cywilnej jako posiadacza pojazdu mechanicznego przez stronę pozwaną. Bezsporny był również sam przebieg postępowania likwidacyjnego szkody, w wyniku którego ubezpieczyciel wypłacił łącznie kwotę 3.066,89 zł – częściowo na rzecz właściciela uszkodzonego pojazdu J. Z. a częściowo na przez M. T. jako cesjonariusza powierniczego, a tym samym fakt i skuteczność cesji powierniczej również nie była kwestionowana. Strony są również zgodne co do tego, że szkoda w pojeździe ma charakter częściowy tj. naprawczy, a także co do tego, że w kalkulacji naprawy należy uwzględnić średnie stawki za roboczogodzinę na rynku lokalnym, tj. w woj. opolskim w 2015 r. – tzn. powód nie domagał się wyliczenia kosztów naprawy przez warsztaty autoryzowane. Sporna natomiast pozostawała zasadność żądania przez powoda w procesie dalszej kwoty tytułem odszkodowania – a w tym w szczególności: kwalifikacja poszczególnych części do naprawy tudzież wymiany, stawki za roboczogodzinę pracy, rodzaj części zamiennych i w konsekwencji ich ceny, które zostały uwzględnione przez strony procesu w swoich kalkulacjach naprawy. Strona pozwana kwestionowała również żądanie przez powoda zwrotu należności za prywatny kosztorys w kwocie 550 zł, a także kwestionowała możliwość dochodzenia odszkodowania w oparciu o kalkulację szkody w sytuacji, gdy samochód został naprawiony i – zdaniem ubezpieczyciela – koszt naprawy stanowi realną wartość szkody.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy i aktach szkody, których prawdziwość i treść nie były kwestionowane przez strony procesu, natomiast wysokość należnego odszkodowania Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego sądowego mgr inż. K. S. z dnia 28.04.2017 r. wraz z załącznikami tj. kalkulacjami naprawy w systemie AUDATEX (k. 59 – 75). Wprawdzie powód wskazywał w procesie na podstawie art. 278 § 1 k.p.c. nazwiska proponowanych biegłych sądowych tj. W. J. i W. S.

(k. 47v. – protokół papierowy rozprawy z dnia 22.09.2016 r.; k. 56 – pismo procesowe powoda z dnia 22.11.2016 r.), jednakże w odpowiedzi na zobowiązanie Sadu (k. 50) do opowiedzenia się czy strona pozwana oponuje temu wnioskowi co do tych konkretnych biegłych, pełnomocnik (...) S.A. w piśmie z dnia 14.11.2016 r. (k. 51) wyraźnie zaoponował powołaniu któregoś z ww. biegłych wskazanych przez powoda i wniósł o powołanie innego biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej wybranego przez Sąd z listy przy Sądzie Okręgowym w Opolu. Pomimo iż rzeczywiście strona pozwana nie podała żadnych merytorycznych argumentów przeciwko powołaniu któregoś z ww. biegłych sądowych, to w trosce o bezstronność biegłego i mając na uwadze fakt, że powód - M. T. - sam jest rzeczoznawcą samochodowym, zapewne znającym osobiście wielu biegłych sądowych, Sąd postanowił powołać w niniejszej sprawie innego biegłego sądowego, tj. K. S., gdyż osoba tego biegłego nie budzi wątpliwości Sądu co do bezstronności. Natomiast opinia sporządzona została przez niego bardzo rzetelnie, w sposób zrozumiały i logiczny.

Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela w przedmiotowej sprawie stanowi art. 822 § 1 k.c., który stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego

w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei § 4

w/w artykułu stanowi, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za skutki kolizji z tytułu umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy szkody na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 j.t. ze zm.) – dalej: „ustawa” lub „ustawa

o ubezpieczeniach obowiązkowych”. Artykuł 34 ust 1 ustawy stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną

w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Natomiast zgodnie

z treścią art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1).

W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Nadto, stosownie do treści

art. 363 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu (§ 1). Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić

w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególnie okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2).

Przytoczone powyżej przepisy art. 361 k.c. i art. 363 k.c. statuują zasadę pełnej restytucji szkody, a wybór sposobu likwidacji szkody tj. restytucję naturalną lub zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej ustawodawca pozostawił poszkodowanemu – w tym przypadku powodowi z uwagi na cesję wierzytelności. Natomiast żaden z przepisów prawa nie obliguje poszkodowanego do naprawy pojazdu, w celu otrzymania odszkodowania, ani też żaden z przepisów nie zmienia przytoczonych wyżej podstaw odpowiedzialności w sytuacji, gdy ta naprawa rzeczywiście nastąpiła. Skoro powód wybrał zapłatę stosownego odszkodowania jako sposób likwidacji szkody, to bez znaczenia jest okoliczność, czy naprawa pojazdu faktycznie miała miejsce i za jaką kwotę. Brak jest również podstaw do twierdzenia, że wysokość rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela OC, bowiem stoi w sprzeczności z zasadą pełnej restytucji szkody. Abstrahując od okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, że naprawa pojazdu metodą gospodarczą, na własną rękę, samodzielnie czy przy pomocy znajomych, przy użyciu

części niskiej jakości, tudzież nabytych na rynku wtórnym, nie może stanowić górnej granicy odpowiedzialności ubezpieczyciela OC za szkodę komunikacyjną, bowiem uszkodzony pojazd: po pierwsze już zawsze będzie traktowany w obrocie jako pojazd wypadkowy, a po drugie pojazd naprawiany własnym sumptem przy użyciu części gorszej jakości traci tym samym na swojej wartości. Są to oczywiste wnioski wynikające już z zasad doświadczenia życiowego.

Ponadto, w orzecznictwie Sądu Najwyższego już od wielu lat ugruntowane jest stanowisko, że uprawniony do odszkodowania może domagać się od ubezpieczyciela zwrotu kosztów naprawy pojazdu przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych. Dla przykładu, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, LEX nr 157324, wskazał m.in., że: „ W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody”. Kolejno, w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186, LEX nr 2641, Sąd Najwyższy podniósł,

że: „ Z zasady wyrażonej w art. 363 § 1 k.c. wynika, że w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Poszkodowany chcąc przywrócić stan poprzedni uszkodzonego w wypadku pojazdu nie ma możliwości zakupu starych części czy też nie ma możliwości żądania, aby stacja obsługi wykonująca naprawę w miejsce uszkodzonych w czasie wypadku części pojazdu wmontowała stare części już częściowo zużyte”. Natomiast zgodnie z tezą Uchwały Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, (OSNC 2012/10/112, Prok.i Pr.-wkł. 2013/4/38, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul.SN 2012/4/5, M.Prawn. 2012/24/1319-1323): „ Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykáže, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.”

Ostatnie z przytoczonych orzeczeń wskazuje też pośrednio na rozkład ciężaru dowodu. To ubezpieczyciel, jako profesjonalista winien przeprowadzić sprawnie i rzetelnie proces likwidacji szkody i wypłacić pełne należne odszkodowanie przy zastosowaniu nowych oryginalnych części zamiennych, a jeżeli zastosowanie takich części powodowałoby

w konkretnej sprawie wzrost wartości pojazdu, to o ten wzrost można byłoby obniżyć odszkodowanie, ale winien to wykazać właśnie ubezpieczyciel. Natomiast w okolicznościach przedmiotowej sprawy postawa ubezpieczyciela jest wręcz odwrotna. Z założenia przeprowadzał kalkulację szkody w oparciu o zamienniki – w dodatku stosując optymalizację – oraz usiłując bezpodstawnie przerzucić na poszkodowanego ciężar dowodu, że części dotychczas zamontowane w jego pojeździe były oryginalne. Poszkodowany dochował należytej staranności: zgłosił szkodę w dniu jej zaistnienia i udostępnił samochód ubezpieczycielowi, celem przeprowadzenia oględzin. Rzecznik ubezpieczyciela nie odnotował ani w protokole oględzin, ani w kosztorysie jakoby w pojeździe J. Z. były przed zdarzeniem z dnia 01.04.2015 r. zamontowane części inne niż oryginalne. Tym samym Sąd ustalił wysokość należnego odszkodowania zgodnie z opinią biegłego

K. S. w wariantcie pierwszym, tj. przy zastosowaniu do naprawy **nowych** oryginalnych części zamiennych. Wówczas – zgodnie z opinią biegłego - całkowity koszt niezbędny do poniesienia w celu naprawy uszkodzeń przedmiotowego samochodu powstałych w wyniku kolizji drogowej w dniu 01.04.2015 r. w sposób zgodny z technologią narzuconą przez producenta pojazdu przy uwzględnieniu średniej stawki za roboczogodzinę prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych, obowiązującej w kwietniu 2015 r. na terenie woj. opolskiego i ościennych w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych w wysokości 90,00 zł/rbg wynosił na dzień szkody 8.327,12 zł brutto. Co istotne, biegły K. S.

wskazał wyraźnie, że zastosowanie do naprawy nowych, oryginalnych części zamiennych nie spowoduje zwiększenia wartości samochodu, w stosunku do jego wartości sprzed szkody. Biegły sądowy potwierdził tym samym również stanowisko powoda o zaniżanej dotychczas przez ubezpieczyciela lokalnej stawce za roboczo godzinę (60 zł zamiast 90 zł), jak również potwierdził prawidłowość stanowiska właściciela pojazdu podnoszonego już w postępowaniu likwidacyjnym co do konieczności wymiany (a nie tylko naprawy) pokrywy silnika oraz zaliczył do lakierowania naprawczego okładzinę przedniego zderzaka, co było sporne w postępowaniu likwidacyjnym.

Na dezaprobatę zasługuje stanowisko ubezpieczyciela, który nie dość że ponad dwukrotnie zaniżył ostatecznie wysokość przyznanego odszkodowania (3.066,89 zł zamiast 8.327,12 zł), to jeszcze tę kwotę 3.066,89 zł wypłacał stopniowo w trzech częściach: w dniu 29.04.2015 r. kwota 1.618,19 zł, w dniu 13.05.2015 r. kwota 1.381,81 zł, a na mocy decyzji z 25.08.2015 r. dodatkowo kwota 66,89 zł. Natomiast w aktach szkodowych ubezpieczyciela znajduje się kalkulacja naprawy już z dnia 22.04.2015 r. na kwotę 3.066,89 zł (akta szkody na płycie CD – k. 41).

Taka postawa ubezpieczyciela, który dąży do wypłaty jak najniższej kwoty odszkodowania nie zważając na zasadę pełnej kompensaty szkody, tudzież wręcz sugeruje poszkodowanemu znalezienie sobie w Internecie tańszych części i naprawę pojazdu przy ich użyciu (zob. nagranie rozmowy telefonicznej właściciela uszkodzonego pojazdu - J. Z. - z przedstawicielem pozwanego ubezpieczyciela – w aktach szkody na płycie CD – k. 41) powoduje, że poszkodowany miał pełne prawo skorzystać z pomocy profesjonalnego rzeczoznawcy, który wyceni realną wartość szkody i domagać się zwrotu należności tego rzeczoznawcy. Wprawdzie w okolicznościach przedmiotowej sprawy powodem jest ten sam rzeczoznawca, który sporządził prywatną wycenę – co zarzucała strona pozwana – jednakże jego legitymacja czynna w procesie pochodzi z umowy cesji powierniczej zawartej z bezpośrednio poszkodowanym właścicielem uszkodzonego pojazdu, a istotą cesji powierniczej jest egzekwowanie roszczeń na rzecz cedenta, a tym samym ostatecznym beneficjentem zasądzonej w uzasadnianym wyroku kwoty jest J. Z., a M. T. przysługuje jedynie względem niego roszczenie

o wynagrodzenie (umowa powierniczego przelewu – k. 13). Sporządzona przez powoda opinia wraz z kalkulacją szkody pozwoliła na realne określenie wysokości należnego odszkodowania wobec uchybień ubezpieczyciela, a tym samym również wartości przedmiotu sporu w przedmiotowej sprawie. Wprawdzie opinia ta nie może zostać potraktowana na równi z opinią biegłego sądowego (art. 278 k.p.c.), jednak nie oznacza to, że nie ma mocy dowodowej. Poza tym, że jest wyrazem stanowiska procesowego strony, to stanowi dowód

z dokumentu prywatnego stanowiącego dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.). Poza tym na odnotowanie zasługuje fakt, iż wyliczone odszkodowanie przez M. T. (8.421,47 zł brutto) jest bardzo zbliżone w swej wysokości do należnego odszkodowania wyliczonego przez biegłego sądowego K. S. w wariantcie pierwszym tj. przy zastosowaniu do naprawy nowych oryginalnych części zamiennych (8.327,12 zł brutto). Stanowi to dodatkowy argument dla potwierdzenia prawidłowości wyliczenia odszkodowania przez biegłego sądowego. Nadto, Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04, (OSNC 2005/7-8/117, Prok.i Pr.-wkł. 2005/1/32, Biul.SN 2004/5/6, Wokanda 2004/7-8/12, Wspólnota 2004/14/55, M.Prawn. 2005/3/162, M.Prawn. 2004/13/583, M.Prawn. 2004/15/720, LEX nr 106617) wyjaśnił, że „Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego”. Mając na uwadze powołane wyżej okoliczności, w przedmiotowej sprawie żądanie zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy jest zasadne, a wysokość tych kosztów – 550 zł - potwierdza rachunek nr (...) z dnia 23.07.2015 r. (k. 23).

Wobec powyższego na przyznaną w punkcie I sentencji wyroku na rzecz powoda od strony pozwanej kwotę **5.810,23 zł** składają się:

- kwota 5.260,23 zł stanowiąca różnicę pomiędzy wysokością należnego odszkodowania wyliczoną przez biegłego sądowego K. S. (8.327,12 zł) a kwotą uzyskaną już przez powoda i przez J. Z. łącznie w postępowaniu likwidacyjnym (3.066,89 zł) oraz

- kwota 550,00 zł – tytułem zwrotu kosztów prywatnej opinii sporządzonej przez powoda jako cesjonariusza powierniczego.

W pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 94,35 zł należności głównej oraz co do części żądania odsetkowego, powództwo należało oddalić.

Ustawodawca przewidział dla ubezpieczyciela OC 30 –dniowy termin likwidacji szkody zarówno w kodeksie cywilnym (art. 817 § 1 Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku) jak i w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych (art. 14 ust. 1 - Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie). Brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych do skracania tego podstawowego terminu w sytuacji, gdyby ubezpieczyciel wydał decyzję

i przyznał odszkodowanie przed upływem 30 dni. W takiej sytuacji odsetek za zwłokę uprawniony może żądać i tak dopiero od 31- go dnia likwidacji szkody, jednak jedynie od takiej konkretnej kwoty, którą wskazał ubezpieczycielowi jako swoje żądanie. Dopiero takie sprecyzowane kwotowo żądanie stanowi dla ubezpieczyciela wezwanie do zapłaty (art. 455 k.c.) inicjujące ww. 30 – dniowy termin likwidacji szkody (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98, OSNC 2000 nr 2, poz. 31, str. 52, Biul. SN 1999 nr 10, poz. 6, MoP 1999 nr 12, str. 44, PG 2000 nr 1, str. 1, Wokanda 1999 nr 11, str. 3, Biul. Inf. Pr. 2000 nr 1, str. 3, OSG 2000 nr 1, poz. 8, str. 56, Legalis Numer 44520; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie I Wydział Cywilny z dnia 23 grudnia 2014 r., I ACa 1379/14, Legalis nr 1203367; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku - I Wydział Cywilny z dnia 20 marca 2014 r., I ACa 849/13, Legalis nr 831307). Natomiast w okolicznościach przedmiotowej sprawy w toku postępowania likwidacyjnego ani właściciel uszkodzonego pojazdu ani powód, tj. cesjonariusz powierniczy, nie wskazali konkretnej żądanej kwoty

z tytułu odszkodowania ani w zgłoszeniu szkody, ani przy okazji kwestionowania poszczególnych decyzji ubezpieczyciela. J. Z. w piśmie z dnia 28.04.2015 r. kierowanym do ubezpieczyciela wnosił jedynie o ponowne oględziny pojazdu i sporządzenie dodatkowego zakresu uszkodzeń wraz z kosztorysem naprawy. Natomiast w e-mailu z dnia 18.05.2015 r. J. Z. w odpowiedzi na decyzję ubezpieczyciela z 12.05.2015 r. wystosował jedynie zapytanie o to, czy zmiana decyzji jest efektem zmiany kwalifikacji pokrywy silnika z naprawy na wymianę i zakwalifikowanie błotnika przedniego lewego do lakierowania. W pierwszej z rozmów telefonicznych strony prowadziły negocjacje ugodowe, a w drugiej rozmowie telefonicznej pomiędzy rzeczoznawcą ubezpieczyciela a J. Z. nie padło ze strony właściciela pojazdu żadne konkretne żądanie kwotowe,

a jedynie zapowiedź zlecenia wyceny prywatnemu rzeczoznawcy. Natomiast w aktach szkody brak jest kalkulacji M. T. z dnia 23.07.2015 r. na kwotę 8.421,47 zł brutto jak

i rachunku za tę opinię na kwotę 550 zł, które to dokumenty zostały złożone dopiero wraz

z pozwem. Powód nie przedłożył również żadnego potwierdzenia nadania tudzież odbioru tych dokumentów. Tym samym dla strony pozwanej doręczenie pozwu w dniu 21.04.2016 r. (potwierdzenie odbioru – k. 28) stanowiło wezwanie do zapłaty. W ocenie Sądu brak było podstaw by doliczać ubezpieczycielowi po raz kolejny 30 – dniowy termin likwidacji szkody, skoro postępowanie likwidacyjne już zostało przeprowadzone i zakończone, a ubezpieczyciel już dokonał oględzin pojazdu, sporządził kalkulację szkody i zajął ostateczne stanowisko. Tym samym Sąd zasądził w pkt I lit. a) sentencji wyroku od strony pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 k.c.) od kwoty 5.260,23 zł stanowiącej szkodę w pojeździe (8.327,12 zł – 3.066,89 zł) od dnia 22.04.2016 r. tj. od dnia następnego po doręczeniu stronie pozwanej odpisu pozwu z załącznikami. Natomiast od kwoty 550 zł tytułem kosztów prywatnej opinii Sąd naliczył odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 06.05.2016 r., tj. zgodnie z żądaniem pozwu od 15 –go dnia od otrzymania przez stronę pozwaną pozwu, do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie żądania odsetkowe powoda należało oddalić ze wskazanych powyżej względów.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c., zgodnie

z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powództwo było uzasadnione tak co do zasady jak i niemalże całego żądania głównego. Oddaleniu podlegała jedynie kwota niespełna 100 zł należności głównej i częściowo roszczenie odsetkowe. Tym samym strona pozwana winna zwrócić powodowi wszelkie niezbędne i celowe procesu. Na zasądzoną

w punkcie III sentencji wyroku o strony pozwanej na rzecz powoda kwotę **2.713,00 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu składają się następujące należności: 296 zł – opłat sądowa od pozwu, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 2.400 zł – tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powoda przez pełnomocnika w osobie adwokata – na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

Wynagrodzenie biegłego sądowego K. S. w kwocie **1.278,36 zł** zostało wypłacone tymczasowo ze środków budżetowych Skarbu Państwa, a więc mając na uwadze wynik procesu, powoływany art. 100 zd. drugie k.p.c. oraz art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623 t.j. ze zm.) kwotę powyższą Sąd nakazał stronie pozwanej – jako przegranej - uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie.

Natomiast na poczet opinii biegłego sądowego powód uiścił zaliczkę w kwocie **800,00 zł**, która to omyłkowo nie została wykorzystana przez Sąd, więc zgodnie z treścią art. 84 powoływanej wyżej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Oleśnie zwróci powodowi M. T. ww. kwotę – pkt V sentencji wyroku.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.